

lig behandlet, som det blev. Vi maa huffe paa, at det var umiddelbart efter vor egen Krig 1864 og efter den preussifføsterrigske Krig 1866, to Krige, i hvilke i hvert Fald Feltartilleriet ikke havde spillet den Rolle, som man havde ventet sig efter de store materielle Fremskridt, som Vaabnene netog i de nærmeste foregaaende Aar havde gjort. Det var dengang en meget almindelig Slutning, men man sluttede meget overfladisk, at, siden Artilleriet ikke havde udrettet, hvad man ventede af det dengang, maatte det stikke deri, at Artilleriet nuomstunder var bleven overflødig eller havde tabt en stor Del af sin Betydning. Der var en Løbende til overfladisk at slutte, at for Fremtiden vilde Stjæbnen paa Balpladsen blive afgjort af Fodfolket. Saaledes sluttede man hertilands og derefter blev Artilleriets Organisation. I Preussen havde man gjort en lignende Erfaring om, at Artilleriet ikke havde svaret til de Forventninger, man havde gjort sig derom. Præmisserne vare i Preussen de selv samme, som de vare hertilands. Konklusionen blev en noget anden. De sluttede nemlig, at, naar Artilleriet ikke havde gjort Fyldest, var det af den simple Grund, at man ikke havde organiseret det ordentlig og ikke øvet det ordentligt. Som Følge deraf omorganiserte man det preussiske Artilleri, bragte dets Ælde til en Grad af Fuldkommenhed, som der aldrig før var tænkt paa, og saa gik man trostigt i Krig med det ny formerede Artilleri i 1870, og der er ikke den allerringeste Tvivl om, at den af de preussiske Vaabenarter, som væsentlig vandt Krigen i 1870, var Artilleriet. Desværre have vi endnu ikke draget os den Erfaring, som nu er 10 Aar gammel, til Nytte; vi ere bleve staaende paa det samme Standpunkt, som vi stode paa i 1867. Maatte det nu blot lykkes at komme ud over det og engang faae Artilleriet bragt op paa en Fod, som i alt Fald nogenlunde svarer til den, hvorpaa vor øvrige Armee staaar. Det er jo allerede et mærkeligt Faktum, at, medens man i andre Armeer — jeg tror ikke, der gives nogen anden Armee, hvor det ikke er Tilfældet, — anser Uddannelses-tiden for Artilleriet for nødvendigvis at maatte være noget længere end for de øvrige Vaabenarter, indtager det danske Artilleri den aldeles eiendommelige Stilling at være den Vaabenart i Armeen, der har den korteste Rekruttid, den korteste Uddannelses-tid i alle Henseender. Vort Feltartilleri skal uddanne sine Rekruter paa 5 Maaneder, vort Fæstningsartilleri skal uddanne sine paa 4 Maaneder. Ja jeg ser, at den høitærede Krigsminister ikke har forlangt denne Uddannelses-tid forlangt for Artilleriets Bedkommende. Under disse Omstændigheder kan det jo ikke hjælpe at dvæle længere derved; men jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan se Andet, end at Artilleriet i og for sig er brøstholdent ved den korte Uddannelses-tid.

Naar vi gaa til Feltartilleriet i sin nuværende Skikkelse, er det saaledes ordnet, at det aldrig kalder mere end een eneste Mængde af Mandstaben ind, det vil sige den Mængde, som er bleven uddannet som Rekruter Maret isorveien. Med den Styrke udruster Feltartilleriet hvert Aar 2 Batterier — siger og skriver to Batterier. Medens Infanteriet sender Halvdelen af sin Liniestyrke eller Tredeleden af sin hele Styrke i Leiren, sende vi to Batterier, hvilket er $\frac{2}{3}$ af vor Liniestyrke, $\frac{1}{3}$ af den hele Styrke; og hvorledes ere disse to Batterier dannede? Er det 2 virkelige Batterier? Er det Tilfældet, at man giver to Batterichefer Ordre til at indkalde deres Mandstaben og deres Heste og sætte dem til Kanonerne og saa marcherer med dem? Nei Gud bevares, det er slet ikke at tænke paa ved det danske Artilleri. Man plukker sammen af alle de 9 Liniebatterier, som nominelt existere, til ethvert af disse saakaldte Leirbatterier 1 Kaptein og 1 Premierlieutenant, hvor man kan finde dem, en Sekondlieutenant paa et tredie Steb, hvor han kan findes, og saa fremdeles. Man plukker ligeledes sammen Heste af de faa, der have ved Regimenterne, hvor man kan finde dem. Sele denne usammenhængende Masse af Officerer, Underbefalingsmænd, Mandstaben og Heste, hele denne Masse, som ikke kjender Nogetsomhelst til hinanden, kalder man et Batteri, og den sender man saa ud til Øvelse i Leir. Er det saa et virkeligt Batteri, Noget, som i Styrke er et virkeligt Batteri, som saaledes kommer ud? Et Batteri, som rykker i Marken, bestaar af, hvad man kalder en Kanonlinie, det vil sige 8 Kanoner, dernæst en Boglinie, det vil sige 8 Ammunitionsvogne, og endelig en lille Park. Til Kanonen hører Ammunitionsvogn lige saa nødvendigt som en Patronstasse til et Gevær; men de Batterier, som sendes i Leir, rykke over med 8 Kanoner, men uden Ammunitionsvogne. Nu er det, at manøvriere et Batteri, det, der skal læres i Leiren. Det bestaar ganske vist for en væsentlig Del i at haandtere denne Masse af 8 Kanoner, at kunne faae den hen, hvor den skal staa, stille den fornuftig op osv.; men der hører desuden een Ting til, nemlig at kunne haandtere denne Hale af 8 Ammunitionsvogne, som skulle følge med. Efter vor nuværende Organisation kommanderes denne Boglinie af 8 Vogne af en Stabsfergent. Denne skal altsaa forstaa at følge efter et Batteri med de 8 Vogne, ikke lige i Rødvandet paa Batteriet, men under Månøvrerne at tage Opstillinger paa saadanne Steber, at han paa den ene Side saavidt mulig er skjult og — endnu bedre — helt dækket imod Fjendens Skud, paa den anden Side er saa nær ved Haanden, at han uophødelig kan hjælpe Kanonerne med den Ammunition, de behøve, at han altid kan være i nær Forbindelse med Batteriet, altid kan være paa det Rene med, hvad Kanonerne tage sig for, og da bevæge sig hen i Marken